

Publicerad 2020-03-16 12:46 av den nakna poeten

Tankar om ensamhet kontra kärleken

Är det inte fantastiskt att efter en lång tids ensamhet, få

träffa någon där allt verkar stämma mellan båda,

för att inte tala om ett himmelskt sexliv som väcks upp

efter all saknad och längtan, som när den sista pusselbiten läggs dit,

helt underbart

jag lever igen med ett hjärta som slår varmt,

och jag öppnar återigen mitt förträngda bröst,

som länge varit stängt på grund av rädsla med

anledning av alla lögner och svek i mitt förra förhållande.

Det känns så svårt att leva när man blivit lämnad,

efter ett långt farväl med skrik, tårar och misstänksamhet,

för man vägrar att se felen i sig själv,

och det som var så vackert i början har nu tagit slut

det finns inget vackert kvar, men man vill inte inse det

utan försöker hålla det krampaktigt kvar, man vill mot alla

odds uppleva det igen, men det är redan borta finns inte kvar.

men man vägrar inse det , inse att man förlorat allt!

Ju äldre man blir desto svårare är det att finna glädjen i livet,

för det man uppskattar förändras med tiden

lätta saker blir svårare och man tappar färg med åldern,

när man var ung då hade alla sagor ett lyckligt slut,

och det relaterade man till i verkligheten i livet,

det var sånt man intalade barnen, men med åldern

ser man och upplever den chokerande sanningen, kanske

är det därför vi har så svårt att hantera olyckliga förhållanden?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren den nakna poeten med Poeter.se id #44999 innehar upphovsrätten